

”Pinocchio” er en ny animationsteaterforestilling for voksne.

Historien om marionetdukken uden bånd, Pinocchio er skabt af den italienske forfatter Carlo Collodi i 1881 og udgivet som Pinocchios Eventyr. Hans historie har kun meget lidt tilfælles med Disneys version. Den originale historie er et mørkt satirisk værk, om hvad der kan ske med et barn i en grufuld verden. Og hvad børn kan finde på for at kunne overleve i en sådan verden.

Mishandling, børnearbejde og fattigdom var på Collodis tid dagligdag for mange børn.

Bådteatret fortolker Collodis samfundskritiske værk om børnemishandling og autoritetssvigt overfor børns vilkår i dag. Vores fokus bliver specifikt de forældreløse flygtningebørn, som forsvinder fra radaren et eller andet sted på deres rejse fra hjemlandet til Europa. Det handler om børns fattigdom, kriminalitet, prostitution, rusmiddelmisbrug, ensomhed og død. . En barsk og (op)rørende forestilling om alt det, som foregår omkring os i det skjulte

I Italien kalder man de gadebørn, som kommer fra Afrika, de ”usynlige flygtninges børn”.

De er flygtet fra fattigdom og sult. Ca. 12.000 strandede alene i Rom sidste år. Mange af dem løber lige i armene på nogle kriminelle organisationer. En virkelighed der ligger langt fra FN’s krav om, at alle børn skal have det trygt, have adgang til sundhed og skoler. Børn, som kun har et ønske; at blive respekteret og behandlet som menneske. Lige som Pinocchio.

Pinocchio er en dukke, som drømmer om at blive et menneske. Men den fejler hele tiden i forsøget på, at det skal lykkes. Drømmen om at blive et menneske, er drømmen om et bedre liv, og netop Pinocchio figuren er et af populærkulturens stærkeste, mest fortolkede ikoner på dette forsøg om at være et menneske, et godt eller et dårligt.

Metaforisk kan dukkens transformation fra træ til kød sammenlignes med frihedsfortællingens rebelske figur i en verden, som ikke vil hjælpe ham. Historien om frihed og ufrihed, om båndene der binder eller ikke gør og om opdragelse i eget billede. Og hvad gør man som barn i en verden, som hverken vil hjælpe eller forstå én, men kun udnytte og misbruge én.

Rolf Heim og Bådteatrets animationsteater-team udforsker animationsteatret og dets muligheder.

I denne forestilling går vi ind i det mentale rum og prøver at vise længsler, drifter og drømme. Vi vil alliere os med filmmediet for at undersøge, om det kunne tilføje og åbne nogle nye fortælle- og associationslag til animationsteateret. Forestillingens udgangspunkt er et socialrealistisk og kritisk univers, men som får en eventyrlig og magisk ramme.

Vi vil tolke denne grusomme, ubarmhjertige gyseragtige ”Pinocchio” som en flygtningehistorie, men give historien nye sider, som giver associationer til i dag. Dukkerne og deres førere bevæger sig i en videoscenografi, hvor figurerne fra Pinocchios eventyr dukker op. De snakker og interagerer med Pinocchio. Filmscenografien skal hele tiden pege på den barske virkelighed for børn, som Carlo Collodi oplevede dengang, og som er virkelighed for mange flygtningebørn igen i dag.

Vi sætter dukkerne op mod filmens realisme, en realisme som egentlig er ligeså meget fiktion som dukken selv. "Pinocchio" er eventyrlig og fuld af symboler, katten og ræven kan blive til menneskesmulere; teaterdirektøren Esmeralda står for underverdenen, og skolen, hvor børn forvandles til æsler, er et asylcenter.

På den måde bliver den gamle Pinocchio iført nye klæder, for når al Disney-støvet er pustet væk, er Pinocchio igen en grim fortælling, rystende og tankevækkende.

"Pinocchio" bliver et barns værste mareridt, og derfor er forestillingen kun for voksne.